

“Volia parlar de la imprevisible influència de la música en la nostra vida”

Jordi Cabré (Barcelona, 1974) publica a Proa *Després de Laura*, novel·la finalista del Sant Jordi darrer. El 2004 ja ho havia estat, amb *Rubik a les palpentes*. També ha publicat les novel·les *Postal de Krypton*, *La pregària del Diable*, premi El Lector de l'Odissea, i *El virus de la tristesa*, premi Ciutat de Palma-Llorenç Villalonga.

—Devíeu reflexionar a fons, abans d'embastar la novel·la, sobre quin paper hi havia de tenir la música, no?, atès que el triangle amorós és format per un pianista, una dona i la música de Beethoven.

—La intenció de la novel·la és parlar de la influència de la música. Ara, no sabia el grau d'intervenció de la música clàssica i la més moderna i em vaig posar al mig, perquè Beethoven és al mig de totes dues. Però hi surt tota mena de música perquè jo volia parlar de la imprevisible influència que té la música en les nostres decisions i en el nostre caràcter.

—En general o en les persones del gremi?

—En general. Tots escoltem la ràdio i a tots ens afecten les músiques encara que no les estimem o no les hàgim escollides. Fins i tot en el cas que hi hagi silenci, en el fons sona una determinada harmonia. Beethoven és el cas paradigmàtic de persona que, sense poder-hi sentir, podia captar allò que els grecs en deien “música de les esferes”, una mena d'harmonia constant. Per tant, no va per gremis. No és que els músics siguin els únics que poden percebre la música, tot i que és cert que tenen una sensibilitat especial.

—No heu pensat en el risc de magnificar el poder de la música, havent-la convertit en un dels components d'un triangle amorós? De fer-la responsable de determinades accions?

—La història, a banda d'un triangle, és la d'una persona que ha estat un intèrpret de la seva vida, que segueix la partitura, el guió que li han donat; fins i tot a l'hora d'enamorar-se de la Laura, perquè ell es deixa arrossegar. En aquest sentit l'enamorament té molt a veure amb quan sona una música i no pots evitar de ballar-la. Ara, la història fa que en Salvador passi de ser intèrpret de la seva vida a ser-ne un compositor. Gràcies a la Laura, entendre la música d'una manera diferent,

TINA BAGUÉ/ARXIU

Jordi Cabré publica la novel·la *Després de Laura*, finalista del darrer Sant Jordi, a Proa.

no tan inofensiva i més perillosa. Havia vist la música com un joc i s'adona que no ho és.

—A banda de ser clàssic i modern, heu triat Beethoven per més raons?

—A la novel·la hi ha salts a la seva època perquè volia parlar de la seva vida, la seva actitud, no solament de la seva música. L'he escollit també perquè tant en la música com en la vida va desafiar el destí. No es va conformar amb les seves circumstàncies, ni amb la malaltia, la sordesa, i les va superar totes. És a dir, va escollir ser un gran compositor de la seva vida, no va voler ser-ne només un intèrpret.

—La clau literària devia ser com convertir la música en element narratiu, no?

—Sí. He intentat fer la novel·la amb un ritme, un *tempo*, unes cadències... He intentat fer una simbiosi entre literatura i música de tal manera que el lector acabi entreveient que quan un compositor compon una frase musical,

el procés té alguna similitud amb l'escriptor que escriu una frase. Molt sovint, el procés és que no saps com la frase ha d'anar cap allà, de la mateixa manera que quan Beethoven componia deia “és necessari”.

—Després de començar la novel·la, al cap d'unes vint pàgines, el lector es troba amb una primera part.

—Aquestes vint pàgines són un preludi i s'hi explica el moment que en Salvador i la Laura es coneixen. I a partir que coneixerà la Laura és com un Nou Testament.

—Laura, l'heu pensada com una dona similar a moltes més, o com una dona amb trets que la fan única, singular?

—Té uns trets que la fan única, però més important que la seva bellesa objectiva és la subjectiva, és a dir, la forma que té en Salvador de veure-la.

—Diguem que en Salvador tenia necessitat de la Laura.

—Exacte. Era necessari que en Salvador la conegués com ho era que Beethoven compongués la Novena. Quan et prens la vida, la música o l'amor com una cosa racional, no acaba funcionant. Sempre apareix l'imprevist, la bellesa inesperada, la música que et commou, i no pots fer-hi res. És necessari.

Lluís Bonada